

[Niels Ravn.]

gunstigste og foretrukne besiddelsesform i den udvikling, vi er i, i fremtiden vil være den eneste form, vi kan støtte os til. Jeg har imidlertid en fornemmelse af, at det, hr. Morten Lange her tænker på, er noget andet end det, vi i det konservative folkeparti har haft i vore tanker. Når vi har haft tanker i retning af, at institutioner, altså ikke personer, skulle have mulighed for at eje landbrugsejendomme, er det i relation til generationsskiftet, det er i relation til de store problemer, der er opstået her i kraft af den økonomiske udvikling, der jo betyder, at det er så kapitalkrævende at få dette generationsskifte gennemført, og i denne forbindelse har vi altså været villige til at overveje en anden besiddelsesform, noget i retning af aktieselskabsformen, men vi har føjet til, at så må vi have en langt mere detaljeret forpagterlovgivning, end vi har i dag. Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind herpå.

I dette afsnit genopliver hr. Morten Lange en tanke, som jeg troede var forladt af alle, nemlig en genindførelse af statens forkøbsret. Den forlod vi her i huset for nogle år tilbage, fordi vi erkendte, at tiden var løbet fra den. Udviklingen siden har i hvert fald ikke været sådan, at det er blevet aktuelt at genindføre den. Tværtimod er den udvikling, som i sin tid bevirkede, at vi forlod dette system med statens forkøbsret, løbet videre, så der er intet behov for at genoptage denne tanke.

Jeg kan om finansieringsafsnittet for så vidt tilslutte mig de af hr. Chr. Thomsen fremførte betragtninger om, at skulle al investering i dansk landbrug ud over den, der foretages af det, jeg vil kalde førsteprioritetsinstitutionerne, holdes inden for 200 mill. kr. — sådan må jeg opfatte forslaget — så ville dansk landbrug hurtigt blive et stagnerende erhverv, og det er i hvert fald ikke det, vi fra det konservative folkepartis side har i tankerne, når vi beskæftiger os med landbrugets finansieringsforhold; det er tværtom det modsatte: at få effektiviseret landbruget også gennem en modernisering af produktionsapparatet, og så er det desværre væsentligt større beløb, det drejer sig om.

Så er hr. Morten Lange i et afsnit inde på

en omtale af jord i offentlig eje og kommer herved ind på begrebet en jordbank. Jeg skal ikke sige meget herom; men vi har en jordbank i dag, vi behøver ikke at oprette den. Dels findes der i tusindvis af hektarer i offentlig eje, det er den offentlige jordbank, dels findes der, havde jeg nær sagt, også i tusindvis af mindre brug, som venter på købere. Den jordbank tror jeg vi vil få besvær nok med at administrere, vi behøver ikke yderligere at øge problemerne ved at etablere en ny form for jordbank. Og som en af dem, der har haft en smule at gøre med statsdrevet landbrug, som vi kender det i Nordjylland i hvert fald, vil jeg sige, at der er intet heri, der opfordrer til en udvidelse af denne form for landbrug, tværtimod. Vi er da også blandt dem, der har med dette at gøre, fuldstændig enige om, at det ikke er en udbygning, men en afvikling, vi må stille imod. Produktionsfremmende foranstaltninger kan alle sige ja til, men tanken om at gøre konsulenttjenesten fuldstændig til et statsinstitut må vi afvise; det er jo i øvrigt en linje, der ligger i hele dette forslag, en linje, der peger henimod et fuldstændig statsdirigeret landbrug. Der er nogle bemærkninger om, at vi fortsat skal opretholde hjemmemarkedsordningerne; det kan jeg give tilslutning til. Det er klart, at det er alle enige om.

Hr. Morten Lange siger, at den nuværende kornordning skal afskaffes. Ja vel; man kan måske sige, at de dele af kornordningen — og det er jo de væsentlige — som blev skabt i den situation, hvor vi var et nettokornimporterende land, har ingen aktualitet i dag; når vi så er kommet i den modsatte situation og er blevet et nettokorneksporterende land, så må det give anledning til overvejelser, men jeg mener, at vi fortsat i denne nye situation må have en styring af kornprismarkedet i retning af det, som vi har kendt i indeværende høstår.

Ja, når hr. Morten Lange slutter med at ville have fuldstændig produktionskontrol med hele landbrugserhvervet og denne kontrol skal udøves af landbrugsministeren, så ligger det vel på linje med hr. Morten Langes indstilling i øvrigt til statskontrol og statsdirigering. Jeg har forstået, at landbrugsministeren, der var udset til at skulle have rollen som den, der skulle dirigere det